

Sygn. akt **IC 163/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Masłowska

Protokolant: Marta Krawiec-Klimczak

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę **1.526,47 zł** (słownie: jeden tysiąc pięćset dwadzieścia sześć złotych czterdzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od 6 października 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 694 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **IC 163/15**

UZASADNIENIE

Pozwem z 6 października 2014 r. (k.2-8) powód P. K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.526,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej kosztów procesu. Wskazał, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd K. (...) o numerze rej. (...), należący do A. R.. Strona pozwana odpowiadała za szkodę w tym pojeździe na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Na skutek szkody właściciel pojazdu nie mógł z niego korzystać, w związku z czym wynajął od powoda pojazd zastępczy na czas likwidacji szkody. Samochód był poszkodowanemu potrzebny do codziennych czynności, takich jak dojazdy do pracy, wożenie dziecka. Dobowa stawka najmu wynosiła 110 zł netto. A. R. dokonał cesji na powoda wierzytelności wobec strony pozwanej w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego przez 15 dni, zaś strona pozwana uznała swą odpowiedzialność tylko w zakresie 4 dni i wypłaciła z tego tytułu kwotę 541,20 zł. Przedmiotem sporu była należność za pozostałe 11 dni, w kwocie 1.488,30 zł, oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 38,17 zł. Powód zarzucił, że teza strony pozwanej, jakoby zasadny czas naprawy wynosił tylko 4 dni, była dowolna, gdyż nie uwzględnia czasu oczekiwania na części. Powód podkreślił, że pojazd A. R. był naprawiany w autoryzowanym serwisie.

W odpowiedzi na pozew (k.41-42) strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. Strona pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał, aby najem

pojazdu zastępczego był dla poszkodowanego uzasadnioną koniecznością przez 15 dni, w tym w szczególności, aby uzasadniony był czas naprawy wynoszący 15 dni. Strona pozwana podniosła, że nie może ponosić odpowiedzialności za nienależyte wykonywanie naprawy przez zakład naprawczy. Strona pozwana zakwestionowała również legitymację procesową powoda, wskazując, że nie przyjęła na siebie odpowiedzialności za zdarzenie w postaci najmu pojazdu zastępczego, a zatem przeniesienie wierzytelności było bezskuteczne. Strona pozwana wskazała również, że umowa cesji wierzytelności z 1 lipca 2014 r. została częściowo wypełniona po jej sporządzeniu

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w czasie której uszkodzeniu uległ pojazd A. R. marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd wymagał naprawy i nie można było go normalnie użytkować, w związku z czym A. R. oddał go do autoryzowanego serwisu w celu naprawy.

Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadany pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W..

bezsporne

Z uwagi na to, że A. R. zamieszkuje w R. i potrzebuje samochodu, aby dojeżdżać do pracy, zdecydował się na wynajem pojazdu zastępczego na czas trwania naprawy. W dniu 1 lipca 2014 r. zawarł z P. K., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą placimyzaskody.pl, umowę najmu samochodu F. (...) od 1 lipca 2014 r. do dnia naprawy samochodu K. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z 27 czerwca 2014 r. Uzgodniony czynsz najmu ustalono na 110 zł netto za dobę najmu.

A. R. korzystał z pojazdu zastępczego w okresie od 1 lipca 2014 r. do 16 lipca 2014 r.

Dowody:

- umowa najmu z 1.07.2014 r. (k.13-15)
- protokół zdawczo-odbiorczy z 1.07.2014 r. (k.17)
- oświadczenie z 1.07.2014 r. (k.18)
- wydruk z (...) dot. powoda (k.24)
- zeznania A. R. (k.84-85)

(...) A. R. zostało oddane do naprawy w dniu 30 czerwca 2014 r. Naprawę przeprowadzono w (...) serwisie (...). W dniu 2 lipca 2014 r. rzeczoznawca ubezpieczyciela przeprowadził oględziny pojazdu i sporządził kosztorys; w tym samym dniu kosztorys własny sporządził także warsztat. W dniu 3 lipca 2014 r. serwis otrzymał zaakceptowany kosztorys od ubezpieczyciela. W tym samym dniu zamówiono części niezbędne do wykonania naprawy. W dniach 8 lipca i 10 lipca odebrano zamówione części z firmy (...) Sp. z o.o. Z uwagi na braki w zamówionych częściach zamiennych, w dniu 10 lipca 2014 r. złożono drugie zamówienie części – w firmie (...) Sp. z o.o. Zamówione części dostarczono 14 lipca 2014 r.

Naprawę rozpoczęto 9 lipca, zaś zakończono 16 lipca 2014 r.; w tym samym dniu przeprowadzono dodatkowe badanie techniczne pojazdu. (...) wydano właścicielowi w dniu 16 lipca 2014 r., po zakończeniu naprawy, z adnotacją, iż wydano je bez koła, z uwagi na późniejszy termin dostawy opony.

Dowody:

- karta naprawy pojazdu (k.19, k.62)
- pismo (...) M. z 5.07.2015 r. (k.60)

- zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym (k.63)
- faktury (k.65-66)
- kosztorys (k.67-71)
- zeznania A. R. (k.84-85)

W dniu 1 lipca 2014 r., przy zawieraniu umowy najmu, A. R. i powód zawarli jako uzupełnienie do tej umowy – umowę przeniesienia wierzytelności. Jej przedmiotem było zbycie na powoda wierzytelności, jaka służyła A. R. wobec strony pozwanej z tytułu odszkodowania za następstwa zdarzenia drogowego z 27 czerwca 2014 r., w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego. W umowie pozostawiono niewypełnioną rubrykę dotyczącą faktury obejmującej czynsz najmu; rubryka ta została w późniejszym terminie wypełniona za zgodą A. R. poprzez wpisanie w niej numeru faktury (...).

Dowody:

- umowa przeniesienia wierzytelności z 1.07.2014 r. (k.20-21)
- zeznania A. R. (k.84-85)

W dniu 17 lipca 2014 r. powód wystawił A. R. fakturę na kwotę 1.650 zł netto (2.029,50 zł z podatkiem VAT), tytułem czynszu najmu pojazdu zastępczego przez okres 15 dni.

Dowody:

- faktura (...) z 17.07.2015 r. (k.16)

W dniu 18 lipca 2014 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o zapłatę należności objętej powyższą fakturą, powołując się na dokonaną na jego rzecz cesję wierzytelności.

Dowody:

- wydruk wiadomości elektronicznej z 18.07.2014 r. (k.22)

Strona pozwana w dniu 22 lipca 2014 r. powiadomiła P. K., że przyznane zostało mu odszkodowanie w kwocie 541,20 zł, stanowiące zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego przez 4 dni. Kwota ta została wypłacona powodowi w dniu 22 lipca 2014 r.

Dowody:

- kopia pisma z 22.07.2014 r. (k.12)
- potwierdzenie przelewu (k.23)
- akta szkodowe (k.48)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że doszło do wypadku opisanego w pozwie, jak również, że za ewentualne skutki wypadku odpowiadała wobec poszkodowanego strona pozwana, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, wiążącej ją z posiadaczem pojazdu, którego kierowca spowodował kolizję. Poza sporem pozostawało także, że poszkodowany A. R. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego na czas trwania

naprawy jego własnego pojazdu. Bezsporne również było, że strona pozwana dokonała częściowej wypłaty należności z tytułu zwrotu kosztów najmu tego pojazdu na rzecz powoda, który zawarł z A. R. umowę cesji wierzytelności. Strona pozwana uznała swoje zobowiązanie w zakresie należności za 4 dni najmu, wypłacając stosowną kwotę powodowi, w pozostałej zaś części (co do 11 dni) uznała najem za nieuzasadniony. Na etapie postępowania likwidacyjnego strona pozwana nie kwestionowała ani tego, że powód skutecznie nabył od poszkodowanego wierzytelność o odszkodowanie obejmujące zwrot czynszu najmu pojazdu, jak też nie kwestionowała swej odpowiedzialności za wypłacenie tego typu odszkodowania ani zasadności wynajęcia pojazdu zastępczego.

Na etapie postępowania sądowego spór między stronami dotyczył tego, czy powód mógł skutecznie nabyć wierzytelność od poszkodowanego, skoro w chwili podpisania umowy najmu i umowy cesji wierzytelności nie istniała jeszcze skonkretyzowana co do kwoty wierzytelność o wypłacenie odszkodowania w postaci zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego. Ponadto strona pozwana kwestionowała poprawność sformułowania samej umowy najmu oraz umowy przelewu wierzytelności (w tym określenie przez strony jej przedmiotu). Strona pozwana kwestionowała wreszcie czas trwania naprawy, a w konsekwencji – zasadność użytkowania pojazdu zastępczego przez okres 15 dni; jej zdaniem technologicznie i organizacyjnie uzasadniony czas naprawy wynosił co najwyżej 4 dni. W zakresie tych okoliczności Sąd poczynił ustalenia w oparciu o dokumentację zaoferowaną przez strony, a ponadto w oparciu o zeznania A. R. i przesłane przez (...)M. dokumenty dotyczące przebiegu naprawy. Jeśli chodzi o wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, został on przez stronę pozwaną cofnięty, w związku z czym dowodu tego nie przeprowadzono.

Zasada odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej nie była przez żadną ze stron kwestionowana, stąd też w niniejszych rozważaniach Sąd nie badał dokładniej przesłanek tej odpowiedzialności. Ustalił jedynie – zgodnie z oświadczeniami stron – że doszło do kolizji drogowej, w czasie której uszkodzony został pojazd A. R., zaś sprawca tej kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Według § 2 jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.. W oparciu zaś o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, t.jedn. Dz.U. z 2013 r., poz.392 ze zm.). Natomiast odpowiedzialność posiadacza pojazdu w niniejszej sprawie oparta jest o art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 zd. 1 k.c.; między stronami poza sporem pozostawało, że spełnione zostały wszystkie ustawowe przesłanki wynikające z tych dwóch unormowań.

Wskazać dalej należy, że powód nabył wierzytelność o zapłatę odszkodowania od poszkodowanego A. R.. Podstawę jego żądań w niniejszej sprawie zawierał w związku z tym również art. 509 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.). Sytuacja procesowa nabywcy wierzytelności jest zbliżona do pozycji zbywcy wierzytelności, a zatem w procesie ma obowiązek wykazać nie tylko, że sporną wierzytelność nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności, lecz również, że nabyta wierzytelność faktycznie przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 12.07.2006 r., V CSK 187/06, Lex nr 402304).

Strona pozwana na etapie postępowania sądowego uznała co do zasady swoją odpowiedzialność wobec powoda i nie kwestionowała skuteczności dokonanej cesji wierzytelności, o czym świadczy chociażby częściowe spełnienie świadczenia na rzecz powoda. Zarzuty takie zgłosiła dopiero w toku postępowania sądowego. Podniosła, że w umowie przeniesienia wierzytelności z 1.07.2014 r. powołano fakturę z 17.07.2014 r., co wskazuje na to, że umowa nie została

podpisana w dacie wskazanej jako dzień jej zawarcia. Zarzut ten jest o tyle chybiony, że w toku procesu ustalono, że umowa przeniesienia wierzycelności (k.20-21) podpisana została równocześnie z umową najmu, zaś część rubryk umowy przelewu (podobnie jak część rubryk protokołu zdawczo-odbiorczego z 1.07.2014 r., k.17 oraz oświadczenia z 1.07.2014 r., k.18) uzupełniona została po zakończeniu najmu pojazdu, przy czym dopisane informacje były w pełni zbieżne z wolą stron umowy najmu i umowy przelewu wierzycelności. A. R. nie kwestionował tego, że jego wolą i zamiarem było dokonanie przelewu na wynajmującego wierzycelności o zwrot kosztów poniesionych na najem pojazdu, tak aby ten bezpośrednio od ubezpieczyciela (a nie od A. R.) dochodził czynszu najmu; było również objęte jego wolą i zamiarem, aby przedmiotem cesji była należność za cały okres najmu, ustalona na podstawie faktury wystawionej przez powoda. W istocie zatem zarzut strony pozwanej rozumieć należy w ten sposób, że kwestionuje ona dopuszczalność przelewu wierzycelności nieskonkretyzowanej co do kwoty, dokonywanej niejako in blanco, przed powstaniem samej wierzycelności. Zarzut ten zdaniem Sądu nie jest trafny; w orzecznictwie dopuszcza się bowiem przelew wierzycelności przysługujących, o ile są one w umowie przelewu dostatecznie skonkretyzowane (na takim mechanizmie oparta jest np. umowa factoringu). Skutek rozporządzający w postaci przejścia wierzycelności jest w takim wypadku przesunięty w czasie – wierzycelność wchodzi do majątku cesjonariusza z chwilą jej powstania, a nie z chwilą zawarcia umowy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 9.08.2005 r., IV CK 157/05, Lex nr 346081, albo wyrok Sądu Najwyższego z 8.08.2003 r., V CK 169/02, OSP 2004/10/121). Jest to zatem w istocie cesja swoistej ekspektatywy wierzycelności, nie zaś wierzycelności jako takiej. Niezależnie od tego jednak, w jaki sposób interpretuje się taki przelew wierzycelności, w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że tego typu umowa przelewu wywołuje skutki prawne w postaci nabycia przez cesjonariusza wierzycelności z chwilą jej powstania. W pełni zatem dopuszczalne i skuteczne było zawarcie umowy cesji już w dniu 1.07.2014 r., zaś na skuteczność tej czynności w żaden sposób nie wpływa to, że pewne adnotacje zostały dodane po zakończeniu najmu pojazdu. Jak bowiem wynika z zeznań cedenta, adnotacje te naniesiono w przewidzianym dla nich miejscu (rubryce) umowy i były one w pełni zbieżne ze zgodnym zamiarem stron. Ich dokonanie miało na celu skonkretyzowanie (doprecyzowanie) wierzycelności w chwili zakończenia najmu, nie miało natomiast charakteru jednostronnego, dowolnego zmieniania czy też kształtowania umowy przez cesjonariusza. Od początku bowiem było jasnym dla stron umowy, że cesja obejmie czynsz za cały okres najmu wskazany w umowie najmu, niezależnie od tego, ile konkretnie ten najem będzie trwał i jaka będzie ostateczna kwota czynszu.

Chybiony jest też zarzut, że umowa z 1.07.2014 r. dotyczyła zobowiązań, za które strona pozwana nie przyjęła na siebie odpowiedzialności. Umowa cesji jednoznacznie wskazuje, że jej przedmiotem jest „wierzycelność wobec G. (...) w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego” (k.20). Okoliczność, że w umowie najmu zawarto zwrot „uszkodzonego w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 27.06.2014 r., za które to zdarzenie Wynajmującemu przysługuje odszkodowanie od G.” (k.13) w żaden sposób nie wpływa na skuteczność umowy cesji wierzycelności. Dla odpowiedzialności strony pozwanej wobec cesjonariusza ma bowiem znaczenie treść umowy cesji (która jest jednoznaczna), nie zaś umowy najmu pojazdu zastępczego. Zakwestionowany zapis umowy najmu nie ma wpływu na jego skutki prawne w zakresie stosunków między poszkodowanym (a później cesjonariuszem) a stroną pozwaną; mimo nieprecyzyjnego sformułowania tej umowy (gdyż odszkodowanie pierwotnie służyło najemcy, a nie wynajmującemu) nie budzi żadnych wątpliwości, że jej skutkiem było odpłatne oddanie A. R. pojazdu zastępczego do używania na czas trwania naprawy jego pojazdu – a tylko ta okoliczność ma istotne znaczenie dla odpowiedzialności strony pozwanej.

Jak już wcześniej wskazano, strona pozwana nie kwestionowała zasadności skorzystania przez A. R. z pojazdu zastępczego oraz wysokości czynszu dobowego najmu. Jej zarzuty dotyczyły tylko czasu trwania tego najmu (będącego pochodną czasu naprawy pojazdu należącego do A. R.). Sąd uznał argumentację strony pozwanej za nieprzekonującą i niepopartą konkretnymi dowodami. Przede wszystkim wskazać należy, że z dokumentacji przedstawionej przez (...)M. wynika, że najem zakończono bezzwłocznie po przeprowadzeniu naprawy pojazdu. W dokumentacji tej szczegółowo wskazano, jak przebiegała naprawa i jakie okoliczności spowodowały przedłużenie czasu jej trwania. W szczególności zauważyć wypada, że nic nie świadczy o tym, aby serwis w nieuzasadniony sposób przedłużał naprawę samochodu – kolejne czynności następują w logicznym ciągu, ich wykonanie było uwarunkowane przeprowadzeniem wcześniejszych czynności, pomiędzy poszczególnymi czynnościami zależnymi od serwisu nie było przerw czy opóźnień świadczących o tym, że naprawę bezzasadnie przedłużano. Do zamówienia części przystąpiono bezzwłocznie po

zaakceptowaniu kosztorysu naprawy przez ubezpieczyciela; naprawę rozpoczęto następnego dnia po dostarczeniu pierwszej partii części, zaś zakończono 2 dni po dostarczeniu ostatniej partii części zamiennych, co trudno uznać za zwłokę. Logicznym jest, że skoro serwis nie dysponował kompletem części zamiennych, to nie mógł sfinalizować naprawy. Faktury wystawione przez dostawców elementów zamiennych potwierdzają, w jakich datach części zostały przesłane. Zmiana dostawcy części potwierdza pośrednio, że u pierwszego dostawcy nie można było w rozsądnym terminie uzyskać wszystkich części, co wymusiło konieczność złożenia zamówienia w (...) Sp. z o.o. Sąd nie miał żadnych podstaw, aby wyjaśnienia (...) uznać za niewiarygodne – warsztat nie miał bowiem powodów, aby opóźnić naprawę pojazdu albo by celowo rozkładać w czasie zamówienia części. Dodatkowo podkreślić wypada, że poszkodowany nie może ponosić odpowiedzialności za ewentualne problemy z czasem trwania naprawy (zwłaszcza spowodowane działaniami podmiotów postronnych, takich jak dostawcy części); poszkodowany dochował należytej staranności i zlecił wykonanie naprawy autoryzowanemu serwisowi, w związku z czym nie można mu czynić zarzutu, że doprowadził do zwiększenia szkody. Z wyjaśnień A. R. wynikało zresztą, że zależało mu na krótkim czasie naprawy i że serwis czynił wszelkie starania, aby sprostać jego oczekiwaniom. Zdaniem Sądu przedłożona dokumentacja naprawy, podobnie jak i zeznania A. R. potwierdzają, że cały okres najmu (i cały okres naprawy) był uzasadniony okolicznościami sprawy i że najem ten w całości pozostawał w normalnym związku przyczynowym z kolizją, w której doszło do uszkodzenia pojazdu A. R..

Strona pozwana nie zaferowała żadnych dowodów, które potwierdziłyby jej tezę, że naprawa winna trwać jedynie 4 dni i że tylko w tym zakresie najem był konieczny i uzasadniony. Skoro powód przedstawił dowody, które potwierdziły, że najem był skorelowany z czasem trwania naprawy, zaś czas naprawy był wynikiem zdarzeń niezależnych od serwisu (takich jak weryfikacja kosztorysu przez ubezpieczyciela, dostawa części) – to strona pozwana winna wykazać, że technologicznie i organizacyjnie uzasadniony był zdecydowanie krótszy czas naprawy. Strona pozwana nie wskazała na tę okoliczność żadnych dowodów, zatem jej twierdzenia Sąd ocenił jako gołosłowne i nie znajdujące oparcia w materiale dowodowym.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał powództwo o zapłatę równowartości czynszu najmu za kolejne 11 dni za w pełni uzasadnione. Strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 541,20 zł (k.23), zaś całość należności wynikającej z faktury z 17.07.2011 r. to 2.029,50 zł brutto (1.650 zł netto). Do zapłaty pozostawało zatem 1.488,30 zł. Ponadto skapitalizowane odsetki za okres od 26.07.2014 r. do 5.10.2014 r. (do daty poprzedzającej wniesienie pozwu) wyniosły 38,17 zł; skoro o treści faktury z 17.07.2014 r. strona pozwana została powiadomiona 18.07.2014 r. (k.22), zaś termin płatności faktury wynosił 7 dni (k.16), to od 26.07.2014 r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu. Strona pozwana ustaliła wysokość odszkodowania już 22.07.2014 r. (k.12, k.23), zatem nie było powodów, aby spełniła całe należne świadczenie w powyższym terminie. Łącznie zatem z tego tytułu zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.526,47 zł. O ustawowych odsetkach od tej kwoty Sąd, liczonych od dnia wniesienia pozwu, Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając stronę pozwaną obowiązkiem zwrócenia powodowi całości poniesionych przez niego kosztów procesu, na które złożyły się: 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k.11), 77 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (k.9), tj. łącznie 694 zł. Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.